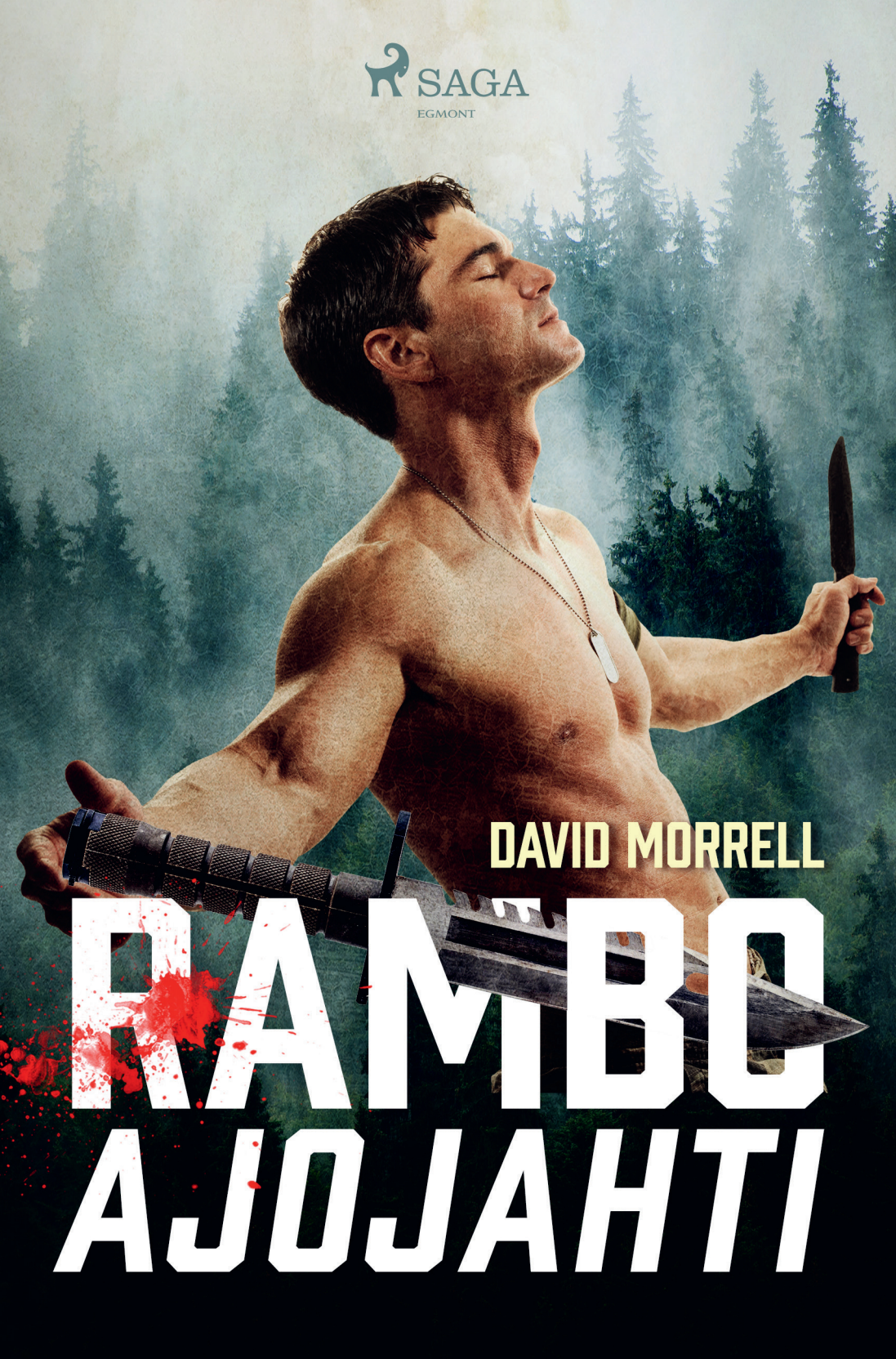

SAGA
EGMONT

DAVID MORRELL

RAMBO AJOJAHTI

Rambo: Ajojahti

David Morrell

Rambo: Ajojahti

Suomentanut Erkki Hakala

SAGA Egmont

Rambo: Ajojahti

Translated by Erkki Hakala

Original title: *First Blood*

Original language: English

Cover image: Shutterstock

Kirja ilmentää aikaa, jona se on kirjoitettu, ja sen sisältö voi olla osittain vanhentunutta tai kiistanalaista.

Copyright © 1973, 2021 David Morrell and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727027432

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Ensimmäinen osa

1

Hänen nimensä oli Rambo, ja hän oli ulkonäöltään aivan kuin kuka tahansa pojankloppi seisoskellessaan siinä huoltoaseman bensiinipumpun luona Madisonin kaupungin laitamilla, Kentuckyssa. Hänellä oli pitkä tuuhea parta ja hänen tukkansa valui korvien yli niskaan, ja hän yritti peukalo pystyssä liftata bensiinipumpun viereen pysähtyneeseen autoon. Kun hän seiso siinä rennosti toisen jalan varassa, colapullo kädessä, kokoon kääritty makuupussi asfaltilla saappaittensa vieressä, kukaan ei olisi voinut arvata että tiistaina, vuorokautta myöhemmin, suurin osa Basaltin piirikunnan poliisivoimista ajaisi häntä takaa. Aivan mahdotonta olisi ollut arvata että torstaina häntä jahtaisivat Kentuckyn kansalliskaarti, kuuden piirikunnan poliisi sekä melkoinen joukko ampumataitoisia tavallisia kansalaisia. Mutta ei tuon bensiinipumpun luona seisoskelevan pojan resuisesta ja pölyisestä ulkokuoresta olisi millään voinutkaan saada selville mikä hän oli miehiään, enempää kuin sitäkään mikä pian antaisi tapahtumille alkusysäyksen.

Kuitenkin Rambo tiesi että hankaluuksia tulisi. Pahoja hankaluuksia ellei joku osaisi pitää varaansa. Auto johon hän yritti liftata miltei töytäisi hänet kumoon lähtiessään bensiinipumpun luota. Huoltomies sulloi laskun ja kauppamerkkivihkon taskuunsa ja katseli virnuillen kuumaan asfalttiin aivan Rambon jalkojen eteen piirtyneitä renkaanjälkiä. Sitten autojonosta erkani poliisiauto, ja hän jäykistyi huomatessaan että edessä olisi taas sama vanha juttu.

– Ei helvetissä. Ei onnistu tällä kertaa. Tällä kertaa minua ei kuseteta.

Auton kyljessä luki: MADISON, Poliisipäällikkö. Se pysähtyi Rambon kohdalle radioantenni vipattaen, ja sitä ajava poliisi kurottautui avaamaan Rambon puoleisen oven. Mies tuijotti kurakuorisia saappaita, ryppyisiä lahkeensuista riekaleiksi repeilleitä farmarihousuja joissa oli paikka toisen taskun alapuolella, sinistä villapaitaa jossa oli kuivuneen veren värisiä tahroja, hirvennahkatakkia. Hänen katseensa viivähti parrassa ja pitkässä tukassa. Ei, eivät ne häntä vaivanneet, vaan jokin muu josta hän ei oikein päässyt perille.

– No hyppää kyytiin, hän kehotti.

Mutta Rambo ei liikahtanut.

– Minä sanoin että hyppää kyytiin, mies toisti.

– Tuossa takissa luulisi olevan pirun kuumaa seistä siinä.

Mutta Rambo vain maistoi colaansa, katseli katua pitkin ohi ajavia autoja, katsoi autossa istuvaa poliisia ja pysyi paikallaan.

– Onko sinulla kuulossa vikaa? poliisi sanoi.

– Kömmi sisään ennen kuin minä hikeennyn.

Rambo tarkasteli ohjauspyörän takana istuvaa miestä samalla tavalla kuin tämä oli tarkastellut häntä: lyhyt ja tukeva, ryppyjä

silmänurkissa, poskien matalat rokonarpiset uurteet kuin puun syyt sateiden piiskaamassa laudassa.

– Älä tuijota, poliisi sanoi.

Mutta Rambo jatkoi tarkasteluaan: harmaa virkapuku, ylin paidannappi auki, paidanrintamus hiestä märkänä. Rambo ei onnistunut näkemään millainen ase miehellä oli. Kotelo oli toisella puolella, vasemmalla lonkalla.

– Usko hyvällä että minä en pidä siitä että minua tuijotetaan, poliisi varoitti.

– Kukapa pitäisi.

Rambo vilkaisi vielä kerran ympärilleen, tarttui sitten makuupussiinsa. Hän työnty autoon ja asetti käärön poliisiin ja itsensä väliin.

– Ehditkö odottaa kauan? poliisi kysyi.

– Tunnin. Tulin tähän tunti sitten.

– Olisit voinut joutua odottamaan paljon pitempäänkin.

Täköläiset eivät yleensä ota peukalokyytiläisiä. Eivät varsinkaan jos ne ovat sinun näköisiäsi.

Se on lainvastaista.

– Näissä kuteissa kulkeminenko?

– Älä yritä olla näsäkäs. Tarkoitan että peukalokyydillä kulkeminen on lainvastaista. Liian usein käy niin että ihmiset poimivat tien päältä jonkun nuoren jätjän ja pääsevät saman tien rahoistaan, ehkä hengestäänkin. Vedä ovi kiinni.

Rambo maistoi verkkaisesti colaansa ennen kuin totteli. Hän katsoi kuinka huoltomies seisoi vielä bensiinipumpun luona virnuilemassa, kun poliisi ohjasi auton kadulle ja lähti ajamaan kaupunkiin päin.

– Älä suotta jännitä, Rambo sanoi poliisille. – En minä aio ryöstää sinua.

– Oletpa sinä vitsikäs. Mikäli et huomannut sitä auton ovesta, niin voin kertoa sinulle että olen poliisipäällikkö. Teasle. Wilfred Teasle. Mutta turha kai minun on ruveta esittelemään itseäni sinulle.

Mies ajoi vilkkaan risteyksen halki juuri kun valo vaihtui keltaiseksi. Edessäpäin katua reunustivat molemmilla puolilla kylki kyljessä kyyhöttävät kaupat – apteekki, pelikasino, ase- ja urheiluvälineliike, kymmeniä muita rakennuksia. Kaukana taivaanrannalla niiden yläpuolella kohosivat vuoret, korkeina ja vihreinä, punaisia ja keltaisia laikkuja niissä paikoissa joissa lehdet olivat alkaneet kuolla.

Rambo seurasi katseellaan kuinka pilven varjo liukui vuorten yli.

- Minne olet menossa? hän kuuli Teaslen kysyvän.
- Eikö se ole yhdentekevää?
- Taitaapa olla. Kun asiaa ajattelee tarkemmin niin turha kai minun on siitäkään huolehtia. Mutta silti: minne olet menossa?
- No vaikkapa Louisvilleen.
- Tai jonnekin muualle.
- Niin.
- Missä sinä olit yöstä. Metsässäkö?
- Niin.
- Se kai alkaa olla jo kutakuinkin turvallista. Yöt ovat jo niin kylmiä etteivät käärmeet enää saalista vaan pysyttelevät mieluummin koloissaan. Mutta ei sitä silti koskaan tiedä milloin joudut huomaamaan että olet saanut petikaverin joka on peräti ihastunut ruumiisi lämpimyyteen.

He ohittivat autopesulan, A&P tavaratalon, drive-in baarin jonka ikkunassa oli suuri hampurilaisten mainos. – Tuokin perhanan baari, Teasle murahti.

– Tekivät sen tähän pääkadun varteen, sen jälkeen on nuorisoa riittänyt, pysäköivät tähän, soittavat autontorvia, roskaavat jalkakäytävän.

Rambo maistoi colaansa.

– Pääsitkö sinä tänne jonkun kaupunkilaisen kyydissä? Teasle kysyi.

– Minä tulin kävelen. Olen ollut liikkeellä aamunkoitosta saakka.

– Eipä sinun osassasi ole sitten juuri hurraamista.

Tämä kyyti nyt kuitenkin auttaa vähän. Vai mitä mieltä olet?

Rambo ei vastannut. Hän tiesi mitä oli tulossa. He ajoivat siltaa pitkin joen yli kaupungin torille jonka oikeanpuoleisessa päässä oli vanha kivinen tuomioistuinrakennus ja molemmilla sivuilla kaupaliikkeitä vierä vieressä.

– Poliisiasema on tuolla tuon tuomioistuinrakennuksen takana, Teasle sanoi, mutta ajoi kuitenkin suoraan eteenpäin kunnes kadun varrella näkyi vain asuintaloja; ensin siistejä ja vauraannäköisiä asumuksia, sitten harmaita ränsistyneitä puuhökkeleitä joiden etupihoilla oli leikkiviä lapsia. Tie nousi mäelle kalliroleikkaukseen, talot loppuivat ja ympärillä oli vain peltoja joiden lyhytkortinen vilja tuleentui auringonpaisteessa. Ja heti kun he olivat ohittaneet kilven jossa luki: POISTUTTE NYT MADISONISTA. TURVALLISTA MATKAA, Teasle kaarsi ajoväylältä sorapenkalle.

– Onnea matkaan, hän sanoi.

– Äläkä hanki itsellesi ikävyöksiä, Rambo vastasi. – Niinhän se sanonta kuuluu.

– Sillä tavalla. Olet näköjään liikkunut täälläpäin aikaisemminkin, eikä minun tarvitse haaskata aikaa selittämällä kuinka sinun näköisilläsi kavereilla on tapana saada aikaan

hankaluuksia. Hän nosti makuupussin heidän välistään, siitä mihin Rambo oli sen asettanut, laski sen Rambon syliin ja kurottautui tämän jalkojen yli työntämään oven auki. – No niin, hyvää matkaa.

Rambo nousi hitaasti autosta. – Näkemiin, hän sanoi ja napsautti oven kiinni.

– Sanotaan vain hyvästit, Teasle vastasi avoimesta sivuikkunasta. – Tuskinpa me enää tapaamme.

Hän ajoi vähän matkaa eteenpäin, kiepautti auton ympäri keskellä tietä, lähti ajamaan takaisin kaupunkiin ja töräytti auton äänitorvea ohi ajaessaan.

Rambo katseli kuinka poliisiauto hävisi kalliioleikkauksen alamäkeen. Hän siemaisi loput colastaan, paiskasi pullon ojaan, heilautti makuupussin narusta olalle ja lähti harppomaan takaisin kaupunkiin.

2

Ilma oli nihkeänä paistinrasvan kärystä. Rambo katseli kuinka tiskin takana häärivä vanha nainen tirkisteli kaksiteholinssiensä alaosan läpi hänen vaatteitaan, tukkaansa ja partaansa.

- Kaksi hampurilaista ja cola, Rambo sanoi naiselle.
- Ne tulevat mukaan, joku sanoi hänen selkänsä takaa.

Hän katsoi tiskin takana olevaan peiliin ja näki kuinka Teasle seisoi valppaana kadunpuoleisella ovella, piti säleovea auki ja päästi sen sitten läjähtämään kiinni.

– Ja hoitele se pikatilauksena, jos vain mahdollista, Teasle lisäsi. – Tällä pojalla on mahdottoman kova kiire.

Baarissa oli vain muutamia asiakkaita, osa heistä myyntitiskin äärellä, osa ruokailunurkkauksissa. Rambo seurasi peilistä kuinka leuat pysähtyivät ja katseet kääntyivät häneen. Mutta kun Teasle nojasi selkänsä pielessä olevaa levysoitinta vasten eikä näyttänyt olevan kysymys mistään vakavasta, asiakkaat keskittyivät taas syömiseensä.

Vanha nainen katsoi tiskin takaa, kummastuneena, valkohapsinen pää kallellaan.

– Niin Merle, voisitko saman tien antaa minulle kupin kahvia? Teasle pyysi.

– Tottahan toki, Wilfred, nainen vastasi vieläkin ymmällään ja meni kaatamaan kahvin kuppiin.

Rambo katsoi peilin Teaslea joka katsoi häntä. Teaslella oli American Legion -ritarikunnan rintamerkki paidassaan virkamerkin rinnalla. Mistähän sodasta, Rambo ajatteli. Sinä olet hiukan liian nuori toisen maailmansodan veteraaniksi.

Hän pyörähti baarituolillaan häneen päin. – Koreastako? hän kysyi ja osoitti rintamerkkiä.

– Niin, Teasle vastasi yksikantaan.

Ja he jatkoivat toistensa tuijottelua.

Rambo laski katseensa Teaslen vasempaan kupeeseen tämän aseeseen. Se oli yllätys, ei vakiomallinen poliisirevolveri vaan puoliksi automaattinen pistooli, ja suuresta kädensijasta Rambo päätteli sen olevan 9 millimetrin Browning. Hänellä itselläänkin oli kerran ollut Browning. Kädensija oli iso koska sen sisällä oli kolmentoista patruunan lipas, kun useimmissa muissa pistooleissa oli vain seitsemän tai kahdeksan panosta. Sillä ei voinut lopullisesti kaataa miestä yhdellä laukauksella, mutta se teki jo pahaa jälkeä ja kolme laukausta lopetti kenet tahansa, ja sen jälkeen oli vielä kymmenen luotia jaettavana muille tarvitseville. Rambon oli sitä paitsi myönnettävä että Teasle kantoi asetta pirun hyvin. Teaslella oli pituutta ehkä vähän yli 170 senttiä, ja lyhyehkön miehen kupeella niin suuri pistooli näytti aina kömpelöltä, mutta ei Teaslen kantamana. Tuosta kädensijasta ei kuitenkaan saa kunnon otetta pienellä kouralla,

Rambo ajatteli. Sitten hän katsoi Teaslen käsiä ja hämmästytti niiden kokoa.

– Minä varoitin jo kerran sinua tuijottamisesta, Teasle sanoi. Levysoittimeen nojaten hän nyppäsi märän paidan irti rinnastaan. Hän pisti vasemman kätensä paidantaskuun, kaivoi savukkeen rasiasta, sytytti sen, taittoi tulitikun sormillaan, naurahti vaimeasti, käveli huvittuneena päätään puistellen tiskin ääreen ja hymyili omituisesti tuolilla istuvalle Rambolle.

– Sinä siis tosiaan vedit minua nenästä, hän sanoi.
– Se ei ollut tarkoitukseni.
– Eipä tietenkään. Eipä tietenkään. Mutta silti sinä vedit minua nenästä.

Vanha nainen laski Teaslen kahvikupin pöydälle ja kääntyi Ramboon päin.

– Kuinka te haluatte hampurilaisenne? Sellaisenaan vai ryytipuskassa?
– Mitä?
– Sellaisenaan vai mausteiden kanssa?
– Paljon sipulia.
– Selvä juttu. Nainen meni käristämään hampurilaisia.
– Niin sinä tosiaan teit, Teasle sanoi Rambolle ja hymyili taas omituisesti. – Minä menin tosiaan helppoon.

Hän vilkaisi tuikeasti Rambon vieressä olevan tuolin revennyttä kangasta ja likaista puuvillatäytettä ja istuutui vastahakoisesti.

– Tarkoitan että sinä vaikutat jonkinlaiselta älypäältä. Ja kun sinä puhutkin kuin älypää, niin minä ilman muuta oletin että sinä ymmärsit yskän. Mutta sitten sinä pidät minua narrinasi ja hiippaillet tänne takaisin, tässä on syytä ruveta vakavasti epäilemään oletko sinä sittenkään fiksu. Onko sinussa jotakin vialla? Siitäkö se on kiinni?

– Minulla on nälkä.

– Se ei ollenkaan kiinnosta minua, Teasle totesi ja imaisi savukettaan.

Siinä ei ollut lainkaan filteriä ja puhallettuaan savun ulos suustaan hän nyppi huulistaan ja kieleltään niihin tarttuneita tupakanmurusia.

– Sinunlaisellasi tyypillä pitäisi olla sen verran ällä päässään että pitäisi eväitä mukanaan. Siltä varalta näet että sattuu tulemaan äkkilähtö, kuten sinulle nyt.

Hän kallisti kermakannua kahvikuppinsa yllä, mutta näki sitten kannunpohjan ja hänen suunsa vääntyi kun hän huomasi siihen tarttuneet keltaiset nokareet.

– Etsitkö työtä? hän kysyi rauhallisesti.

– En.

– Sinulla siis on jo työpaikka.

– Ei, ei ole. Minä en halua työpaikkaa.

– Sellaista sanotaan irtolaisuudeksi.

– Sano sitä piru vie miksi tykkäät.

Teaslen käsi läjähti paukahtaen tiskiin. – Varo puheitasi!

Kaikkien baarissa olevien päät nytkähtivät Teasleen päin.

Tämä kääntyi katsomaan heitä, hymyili ikään kuin olisi heittänyt jonkin huulen ja kumartui tiskin ylle maistamaan kahviaan.

– Saavatpahan vähän puheenaihetta.

Hän hymyili, imaisi uudelleen savukettaan, poimi taas tupakanmuruja kieleltään. Pila oli ohi.

– Minä en kuule ymmärrä. Nuo sinun kampeesi, vaatteet, tukka, kaikki. Etkö sinä tajunnut että erottuisit maisemasta kuin joku värillinen, kun tulisit pääkatua pitkin? Mieheni ilmoittivat sinusta radiolla viisi minuuttia paluusi jälkeen.

– Miksi heillä meni siihen niin pitkä aika?

Poliisipäällikkö Teasle löytää Rambon, kodittoman Vietnamin sodan veteraanin, vaeltelemassa kentuckylaisessa pikkukaupungissa. Hän ohjaa miehen kaupungin rajalle, pois kunnollisten kansalaisten silmistä. Kun Rambo ei suostu pysymään poissa, Teaslelle ei jää muuta vaihtoehtoa kuin sulkea mies vankilaan.

Vankilaoloissa sotamuistot ottavat Rambon valtaansa. Hän hyökkää käyttämällä veistä ja karkaa vuorille. Tilanne pakottaa Teaslen jahtaamaan Ramboa, ja pian avuksi kutsutaan niin helikopteri kuin jälkikoiratkin. Taitavaksi sissisotilaaksi koulutettu Rambo haastaa poliisipäällikön piilostaan kiihkeätempoiseen sotaan, josta ei yllättäviä käänteitä tai vaaraa puutu.

David Morrellin Rambo: Ajojahti herätti ilmestyessään närkästystä aran sota-aiheensa takia. Teos filmatisoitiin Taistelija-toimintaelokuvaksi vuonna 1982, jolloin Rambo nousi suursuosioon ympäri maailman.

David Morrell (s. 1943) on kanadalainen kirjailija, joka tunnetaan esikoiskirjastaan Rambo: Ajojahti (engl. First Blood). Hänen kirjojaan on käännetty ainakin 20 kielelle.